

כתב העולם הזה באפריקה (מי'ין) מדווח

על האוי"ב מס' 1 של חיילי צה"ל בקוויס

שבה על הלוח גורמת להם לאובדן מוח-לט של התיאבון.

אם לזכור שארוחת הערב שלנו מורכבת מסנדוויצ'ים בעמדות — אפשר להבין מה פירוש לוותר על ארוחת-צהריים. אני מקווה, אגב, שהלוח אכן רק טפל. הלוח הוא תוצרת מפעלי ריכרד לוי, ובזמנו התפרסמו בעיתונות כתבות על תנאי ההיגיינה המחרידים במפעל. יש לקוות שמאז השתנו דברים שם.

בעיתונים קראתי שצה"ל מדע לאסוף הלוח, ומגוון אותו מדי פעם בקופסאות המכילות צלי או עוף.

ידיעה זו, לפחות, היתה נכונה. השאלה היא רק, מה פירוש, מדי פעם, בתשעים הימים שאני מגוייס, גילינו במנות שלנו פעם אחת עוף ופעמיים צלי.

מה שמטריד אותנו ביותר, זו העובדה שצה"ל לא חוסך בכסף בנושא המזון. הר כמויות שמספקים לנו הן ענקיות (מלבד, משום מה, הפריט האהוב עלינו ביותר — ליפתנים. דווקא כאן מתגלה איזו קמצנות

תרכיזי ההדרים לא טעים הרבה יותר. מעט חבר'ה משתמשים בו, בערך כעשרה אחוז. השאר עף.

בכל חמישיה יש חמש שקיות קטנות נסיקה. לוא משהו מאנשי חיל-אספקה היה טורח לשאול את דעתנו, היה מגלה שרוב החיילים שותים קפה תורכי. הם קונים בכספם בחופשות קפה תורכי, ימשי-תמשים רק בו, את שקיות הנס זורקים.

המיפלט האחרון.

הסיוט האחרון

ל אחרונה התווסף גם שוקולד ל מנות-הקרב שלנו. אני חושב ששוקולד לך יותר וול אי-אפשר היה למצוא בשוק. טעמו כמעט שוקולד לאפיה, ומרביתו נזר רק בגלל זה.

הסרדינים טעימים, אלא שיש יותר מדי מהם, ואנחנו זורקים כמתציתם.

מאת זאב יפת

סיוט החתולים

מזורה). אולם בגלל טעמן התשל, הן נזר-קות לזבל.

העודפים -

לעניים

כ מיזואימניקים, אנחנו ערים מאוד לבעיית המזון הנזרק. ברי לנו שזה הכסף של המיטים שלנו שהולך לזבל —

בחמישיה יש גם קופסת ספגאטי. אנחנו קוראים לה קופסת סאנטוס: היא דומה לספאגטי כמו שהיא דומה לפאנטוס.

המזון העיקרי במנות-הקרב הוא הבשר. מאחר שמכל השאר כמעט לא נותר לנו מה לאכול, נשאר הבשר מפלסנו האחרון.

וזה גם הסיוט הגדול ביותר שלנו. הבשר שבחמישיות הוא לוף, וקללה גדולה יותר לא ירדה עלינו. דבר טפל מזה אינני מכיר. וכשזה חוזר על עצמו כל יום, במשך שלושה חודשים — אפשר להבין מדוע מחצית החבר'ה לא טורחים ל-השתתף כלל בארוחת הצהריים: רק המחז-

לסגור אותה אחרי השימוש ולהשתמש בה יותר מאוחר.

גם החלבה, כמו הריבה, באה בקופסאות ענק של 225 גרם. לוא היתה באה בקופסאות קטנות יותר, לא היה צורך לזרוק שלושת-רבעי, אם במקרה מתחשק רק לאחד לאכול חלבה באותו בוקר. כנ"ל הסוכריות: 90 אחוז מהחבילה הע-נקית נזרקות.

תרכיזי הפטל גם הוא תופעה משונה. מאז הגייס ניסינו אותו פעם אחת — וזה הספיק לנו. איש במחלקה לא נוגע בו יותר. הוא נזרק לאשפה בשלמותו.

ה שיעמום הוא אבי כל חטאת. הוא גורם לנו לעשות כל מיני מעשים משונים, בישיבתנו האינסופית במוצב מול המצרים באפריקה. יום אחד החלטנו, כדי להעביר את הזמן, לחשב את כמויות המ-זון שאנחנו זורקים לזבל. הגענו לסיכום שבועי של מאות כבדות של לירות.

ואנחנו יחידה קטנה, עשרים חבר'ה ב-סך-הכול. הכפלנו את הסכום בכמות החבר'ה שיושבים לאורך כל הקוויס — וקיבלנו טיל.

הסיבה לביזבוז הנוראי הוא האוכל הנוראי. ייתכן שבצבאות אחרים הצבא צועד על קיבתו. אצלנו, הוא בקושי זוחל על קיבתו. החמישיות* שאנחנו אוכ-לים זה החרדש השלישי — ושהן המזון היחיד שמקבלים החבר'ה בקוויס — היו בהתחלה המילחמה נידונה, אחר-כך עצ-בים, ולבסוף הפכו לסיוט זוועתי אחד גדול.

המנות הערביות,

מצויינות

כ ה שהרג אותנו יותר מכל היו הכת-בות שהתפרסמו לפני זמן מה בעיתו-נים, ושבה ביטלו הכתבים המלומדים את מנות-הקרב של הסורים והמצרים, שיבחו והיללו את אלה של צה"ל.

אידיוטיות גדולה מזו עוד לא ברא ה-שטן: מנות-הקרב של החמישיות של צה"ל כוללות את כל השגיאות האפשריות. מנות-הקרב המצריות הן מגוונות, חל-קת הכמויות בתוכן הגיוניות. אחד מה-חבר'ה אצלנו, יליד מצריים, קבע שהרכב-המזון בהן בנוי להפליא לטעמו של המצ-רי הממוצע.

מה קורה כשאנחנו פותחים קרטון בבוקר? המיצרכים ארוזים בקופסאות-פה. אם משהו רוצה ריבה לארוחת-בוקר ופותח קופסת ריבה, היא אבודה כבר. אי-אפשר להשאיר אותה לצהריים או לערב. חול המדבר, הנוכבים והיתושים יפסלו או-תה. התוצאה: בתום הארוחה נזרקת ה-קופסה לזבל — אפילו כשהיא כמעט מל-את — יחד עם שאר כל הקופסאות הא-חרות שנפתחו.

הריבה באה בקופסאות של 225 גרם. לוא היתה באה בשופרות, אפשר היה

בבשר כה טפל, אינו מסוגל להחליפו בבשר טעים יותר — שלושה חודשים מאז שפרצה החמילהמה, שלושה חודשים לאחר שחתקוממות החיילים נגד הלוח מרעשה כבר את כל הארץ.

קופסת הלוח — האובייקט השנוא ביותר על אנשי צה"ל במוצבים. החיילים אינם מסוגלים להבין מדוע מלעיט אותם צה"ל דווקא

מנות-הקרב הכוללות מנה יומית לחמי-שה חיילים.